

Uitzending Radio Signaal 26 september 2019

Column 'Zo'n ding' door Marja Morskieft

'Straks zit ik ook in zo'n ding...' Sombor staarde mijn voormalig schoonheidsspecialiste me aan. Of preciezer gezegd: ze staarde omhoog. Ik zat prinsheerlijk op mijn scootmobiel, extra hoog afgesteld vanwege mijn lange benen. Ik durf zelfs te zeggen dat ik tevréden op mijn scootmobiel zat, voor het eerst na drie weken met een heftige ooginfectie. Ik was een week praktisch blind geweest. Met een zonnebril op want mijn ogen verdroegen nog geen licht, had ik me naast de uitstalling met felgekleurde lipsticks in de Hema geposteerd. Zomerser kon niet.

En daar kwam, onderuitgezakt want leenrolstoelen zijn altijd exemplaren uit de vorige eeuw, mijn ex-schoonheidsspecialiste me tegemoet, gelaten geduwd door haar brave man. Eén been voorwaarts gestrekt. Het been was bloot en zag er getormenteerd uit: een griezelig litteken van boven haar knie tot onder haar enkel kronkelde eroverheen als een worm. Vers leed.

Ze vertelde, naar me opkijkend, dat ze van het caravantrapje was gevallen en zowat alles in dat been had verbrijzeld. 'En ook nog eens in het buitenland, nou, dan weet je het wel.' Ik durfde niet door te vragen, zij en haar man waren mensen die met een gerust hart- of totaal onwetend- naar het Zuid Oosten van Turkije vertrokken juist als de PKK er een serie bomaanslagen had uitgevoerd.

Het herstel verliep maar traag, verzuchtte ze, lopen ging nog niet, en 'straks zit ik ook in zo'n ding' besloot ze grimmig haar verhaal. Ze had zichzelf al afgeschreven.

Eigenlijk wilde ik losbarsten in een lofzang op mijn scootmobiel, die mij m'n leven had teruggegeven. Kinderen naar school brengen, nu met kleinkinderen door Artis, de markt afstruinen, door Praag rijden, met een ALS-loop meedoen, door de duinen van een Waddeneiland crossen, het kon allemaal. Maar ik zag dat mijn positivisme op dorre grond zou vallen. De tijd was niet rijp. Deze vrouw in haar bakbeest van een rolstoel zat niet te wachten op een opbeurend praatje van een sneue zenuwlijder.

Daarom zei ik: 'Ik had eens een verbrijzelde knie. Ik moest anderhalf jaar revalideren.'

Ze keek me kwaad aan. 'Net wat ik gedacht had. Kom Piet, we gaan.' Deze bevestiging van haar zelfmedelijden was net wat ze nodig had.

Vrolijk kocht ik een lipstick. Over de kleur was ik niet zeker, met een zonnebril op kun je niet goed kleuren beoordelen. Maar elke dag moet gevierd worden, toch?